

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Josefem Strakou ve věci

žalobkyně:

J. H.
bytem X

zastoupená JUDr. Petrem Šlaufem, advokátem
se sídlem Kovářská 1253/4, 301 00 Plzeň

proti

žalovanému:

Krajský úřad Středočeského kraje,
se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 7. 2021, č. j. 082566/2021/KUSK,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Dne 13. 8. 2020 obdrželo obvodní oddělení Policie ČR v Hostivících. (dále jen „policie“) oznámení o pohybu cizí osoby na pozemku parc. č. Xa v obci Ú., k. ú. Ú. (dále jen „pozemek č. Xa“), který je využíván jako psí cvičiště a jehož nájemcem je Český

kynologický svaz ZKO Ú. (dále jen „ČKS Ú.“). Na základě tohoto oznámení zahájila policie prověřování, při němž zjistila, že došlo k prostřihání pletivového plotu na levé straně pozemku č. Xa. Současně pořídila fotografie místa, vyžádala si záznam z bezpečnostní kamery a opatřila si vysvětlení různých osob, zejména uživatelů pozemku č. Xa. Na základě těchto poznatků policie vyhodnotila jako osobou podezřelou z přestřihání plotu a proniknutí na pozemek žalobkyni, a proto Městskému úřadu Hostivice (dále jen „správní orgán I. stupně“) oznámila podezření ze spáchání přestupku.

2. Správní orgán I. stupně na základě oznámení policie zahájil vůči žalobkyni řízení o přestupku proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. c) bod 3 zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve znění zákona č. 178/2018 Sb. (dále jen „zákon o některých přestupcích“) a dále o přestupku proti majetku dle § 8 odst. 1 písm. a) bod 4 téhož zákona. V oznámení o zahájení řízení (přípis ze dne 23. 10. 2020, č. j. 10938/20/VN/JŠt) byl skutek vymezen tak, že žalobkyně měla dne 13. 8. 2020 v čase nejméně od 10:56 hodin do 12:20 hodin přestřihat a rozplést pletivový plot, kterým je oplocen pozemek č. Xa, na který vnikla a volně se na něm pohybovala, čímž způsobila škodu ve výši 1 500 Kč.
3. Oznámení o zahájení řízení bylo žalobkyni zasíláno na adresu X, na tutéž adresu jí následně byla zasílána i předvolání k ústnímu jednání. Zásilky s těmito písemnostmi se však po uplynutí úložní lhůty vracely zpět správnímu orgánu I. stupně a žalobkyně se k žádnému jednání nikdy nedostavila. Přípisem ze dne 16. 12. 2020 správní orgán I. stupně žalobkyni vyrozuměl o možnosti vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí a k možnosti jejich případnému doplnění ve lhůtě 10 dnů od doručení tohoto vyrozumění. Zásilka s tímto poučením se rovněž vrátila po uplynutí úložní lhůty zpět.
4. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 15. 4. 2021, č. j. 03929/21/OSA/JKI (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“) byla žalobkyně uznána vinou tím, že
 - dne 13. 8. 2020 v čase od 10:56 hodin do 12:20 hodin přestřihat a rozplést pletivový plot, kterým je oplocen pozemek č. Xa, na který vnikla a za pomoci kusů textilie a lepící pásky zakryla kameru, atrapu kamery a pohybové čidlo, v důsledku čehož vznikla ČKS Ú. škoda ve výši 1 500 Kč,
 - tedy úmyslně narušila občanské soužití tak, že se vůči jinému dopustila schválnosti, a úmyslně způsobila škodu na cizím majetku,
 - čímž spáchala přestupek proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. c) bod 3 zákona o některých přestupcích a přestupek proti majetku podle § 8 odst. 1 písm. a) bod 4 téhož zákona.

Za spáchání uvedených přestupků byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 5 000 Kč, povinnost zaplatit poškozené ČKS Ú. částku 1 500 Kč na náhradu škody, a dále povinnost paušální náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí správní orgán I. stupně odkázal primárně na podkladový materiál zaslaný policií, zejména na záznam z bezpečnostní kamery, na němž je žalobkyně při inkriminovaném jednání zachycena, a dále na fotografie zachycující proděravělý plot. Na základě těchto podkladů vyhodnotil správní orgán I. stupně skutek za dostatečně prokázaný.

5. Prvostupňové rozhodnutí bylo žalobkyni zasláno na tutéž adresu jako předchozí písemnosti, přičemž jej osobně převzala. Žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí podala odvolání, v němž namítala, že přestupkové řízení porušuje zásadu zákazu dvojího trestání, neboť žalobkyně byla paralelně obžalována pro podezření, že se dne 23. 7. 2020

vloupala na pozemek psího cvičiště a způsobila zde škodu ČKS Ú. Na základě této obžaloby byla nejprve rozsudkem Obvodního soudu Praha – západ ze dne 30. 11. 2020, č. j. 40 T 53/2020 - 94 (dále jen „**rozsudek OS Praha – západ 40 T 53/2020**“) uznána vinnou z přečinu krádeže podle § 205 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**trestní zákoník**“), který však byl v důsledku jejího odvolání zrušen usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 2. 2. 2021, č. j. 13 To 33/2021 - 113 (dále jen „**usnesení KS Praha 13 To 33/2021**“) s tím, že uvedený skutek není trestným činem, ale mohl by být posouzen jako přestupek, a proto byl postoupen Městskému úřadu Hostivice (správnímu orgánu I. stupně). Pokud však vůči ní bylo vedeno trestní řízení o tom, že dne 23. 7. 2020 měla rozplést a přestříhat oplocení, pak není možné, aby proti ní bylo vedeno jiné řízení z a týž skutek, jehož se měla dopustit až dne 13. 8. 2020. Dle žalobkyně v odvolání brojila proti výši uložené náhrady škody.

6. Žalovaný rozhodnutím ze dne ze dne 1. 7. 2021, č. j. 082566/2021/KUSK (dále jen „**napadené rozhodnutí**“) prvostupňové rozhodnutí zčásti změnil tak, že přeformuloval výrok o vině, kdy větu o právní kvalifikaci předřadil větě skutkové. Věcně však odvolání žalobkyně zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Zcela se ztotožnil se skutkovými závěry správního orgánu I. stupně, shodně poukázal zejména na obsah fotografií a záznamu z bezpečnostní kamery. K žalobkyní namítané nepřipustnosti dvojího postihu žalovaný uvedl, že předmětem řízení byl skutek zdokumentovaný policií ze dne 13. 8. 2020, nikoli ze dne 23. 7. 2020. O skutku ze dne 23. 7. 2020 nebyl správní orgán I. stupně vyrozuměn ani orgánem činným v trestním řízení, ani žalobkyní. Dle žalovaného blízké časové období obou skutků samo o sobě nesvědčí o nemožnosti spáchat skutek dne 13. 8. 2020.
7. Proti napadenému rozhodnutí žalobkyně nyní brojí žalobou podle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.).

II. Obsah podání účastníků

8. Žalobkyně namítá zkrácení svých práv v důsledku nemožnosti zúčastnit se jednání před správním orgánem I. stupně, neboť nebyla řádně předvolána k jednání, které tak proběhlo v její nepřítomnosti, a v důsledku toho se nemohla seznámit s podklady, na jejichž základě byla správními orgány uznána vinou. Připomíná, že ústní jednání lze vést bez přítomnosti obviněného jen tehdy, byl-li k jednání řádně předvolán, a současně souhlasí s jednáním bez vlastní přítomnosti, nebo se bez náležité omluvy nedostaví. V tomto případě však k řádnému předvolání nedošlo, neboť žalobkyni nebylo řádně doručeno předvolání do vlastních rukou. Dle žalobkyně měl správní orgán I. stupně vyvinout maximální úsilí k tomu, aby jí předvolání do vlastních rukou doručil. Například měl využít postup podle § 25 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“), což však neučinil a v důsledku toho zkrátil žalobkyni na jejích právech.
9. Žalobkyně dále namítá, že o skutku, jenž byl předmětem přestupkového řízení, bylo již rozhodnuto v řízení trestním, jak vyplývá z rozsudku OS Praha – západ 40 T 53/2020 a z usnesení KS Praha 13 To 33/2021. Jelikož již byla za rozpletení pletivového plotu jednou potrestána, nemůže být za toto jednání trestána znovu. Pokud dle trestních rozhodnutí měla žalobkyně rozplést pletivový plot dne 23. 7. 2020, nemohla logicky toto jednání opakovat dne 13. 8. 2020, když byl pletivový plot již rozpletený. Proto nesouhlasí s odůvodněním napadeného rozhodnutí, v němž je k této námitce bez jakéhokoliv dokazování uváděno, že se mohla dopustit opětovného rozpletení plotu. Žalovaný přitom nijak neprovedl, zda v mezidobí mezi dvěma skutky došlo k opravě předmětného plotu či

nikoliv. Žalobkyně přitom tvrdí, že plot nebyl nikdy opraven, a z tohoto důvodu jej nemohla opakovaně rozplétat na témže místě. Pletivový plot je navíc v jejím vlastnictví.

10. Žalovaný ve vyjádření k žalobě připomíná, že veškeré písemnosti byly žalobkyni doručovány na jí uváděnou adresu, kde si poštu běžně přebírala. To, že si písemnosti zasílané v průběhu přestupkového řízení nevyzvedla v úložní době, nelze klást k tíži správních orgánů. O předvolání k ústnímu jednání se navíc správní orgán I. stupně pokoušel dvakrát. Dle názoru žalovaného tedy žalobkyně nebyla v průběhu řízení na prvním stupni nijak krácena na svých právech. K námitce nepřípustnosti dvojího postihu za týž skutek žalovaný s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádí, že předmětem přestupkového jednání byl skutek spáchaný dne 13. 8. 2020, který byl zdokumentován policií a o němž žádné trestní řízení vedeno nebylo. O skutku ze dne 23. 7. 2020, kvůli němuž byla žalobkyně obžalována, nebyly správní orgány ze strany orgánů činných v trestním řízení nijak vyrozuměny. Připomíná, že časová blízkost obou skutků nevylučuje možnost spáchání skutku ze dne 13. 8. 2020, o němž bylo vedeno řízení přestupkové. Žalobu navrhuje zamítnout.
11. ČKS Ú. k výzvě soudu neuplatnila práva osoby zúčastněné na řízení ve smyslu § 34 s. ř. s.

III. Průběh jednání a doplňující skutková zjištění

12. Při jednání obě strany setrvaly na svých procesních stanoviscích a shrnuly podstatné argumenty.
13. Zástupce žalobkyně při jednání k doplnění žalobní argumentace dále poukázal na skutečnost, že v důsledku zrušení rozsudku OS Praha – západ 40 T 53/2020 bylo zahájeno nové přestupkové řízení, v němž dosud nebylo rozhodnuto, v mezidobí přitom proběhlo další trestní řízení týkající se skutku, jenž se měl stát dne 4. 5. 2020, a to opět pro stejnou věc, kdy opět mělo dojít k poškození oplocení na témže místě, za což však byla žalobkyně již postižena, z čehož je evidentní, že týž skutek – tj. přestřihání pletiva a vstup na pozemek č. Xa – byl již řešen ve dvou trestních řízeních a dále v probíhajícím přestupkovém řízení. Je proto nepřípustné, aby žalobkyně byla trestána za týž skutek v rámci několika řízení. Za tímto účelem předložil k důkazu rozsudek Okresního soudu Praha – západ ze dne 16. 11. 2021, č. j. 1 T 65/2021 - 183 (dále jen rozsudek OS Praha – západ 1 T 65/2021“) a usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 1. 2. 2022, č. j. 10 To 21/2022 (dále jen „usnesení KS Praha 10 To 21/2022“). Dále poukázal na skutečnost, že plot, jež měla žalobkyně přestřihat, je dvacet až třicet let starý a je v dezolátním stavu, tudíž žalobkyni je kladeno za vinu poškození, které už nebylo nijak opraveno ani zaceleno, a vzniklým otvorem bylo možno volně procházet na cvičišť. Proto byla-li žalobkyně již jednou odsouzena za přestřihání plotu, pak je vyloučeno, aby k tomuto došlo opakovaně. Rovněž připomněl, že žalobkyně byla zakládající členkou ČKS Ú., v devadesátých letech pořídila stávající plot na vlastní náklady a spolu s ostatními členy spolku se podílela na jeho vybudování. Nicméně tehdejší členové spolku již nežijí, aby toto mohli potvrdit, nicméně žalobkyně se považuje za vlastníci předmětného plotu. Dále připomněl, že oznamovatelem skutku byl ČKS Ú., který také v přestupkovém řízení uplatňoval náhradu škody, nicméně oznámení za něj podávala paní B. N., která se označovala za předsedkyni spolku, kterou však ve skutečnosti nebyla, tudíž ani nebyla oprávněna jménem ČKS Ú. uplatňovat náhradu škody v přestupkových či trestních řízeních. Totéž se vztahuje k náhradě škody 1 500 Kč přiznané v prvostupňovém

rozhodnutí, kterou B. N. přihlásila za ČKS Ú. Skutečnost, že B. N. nebyla oprávněna jednat za ČKS Ú., vyšla najevo v trestním řízení 1 T 65/2021.

14. Zástupkyně žalovaného při jednání poukázala na skutečnost, že žalobkyni bylo po celou dobu doručováno na adresu, kde si jinak poštu běžně přebírala a kde převzala i prvostupňové rozhodnutí. K namítané duplicitě postihu uvedla, že jde odlišné skutky v jiných časech.
15. Soud dále při jednání doplnil dokazování listinami, jež nebyly součástí správního spisu, konkrétně
 - rozsudkem OS Praha – západ 40 T 53/2020
 - usnesením KS Praha 13 To 33/2021
 - rozsudkem OS Praha – západ 1 T 65/2021
 - usnesení KS Praha 10 To 21/2022
 - výpisem z katastru nemovitostí ve vztahu k pozemku č. Xa k datu 13. 8. 2020

a zjistil z nich následující skutečnosti:

16. Z obsahu rozsudku OS Praha – západ 40 T 53/2020 vyplývá, že žalobkyně byla uznána vinnou, že *v době minimálně od 12:40 hodin do 12:50 hodin dne 23. 7. 2020 v obci Ú., okres P., po rozpletení a přestřihání oplocení unikla na pozemek psího cvičiště parc. č. Xa, odkud odcizila dvě tyče z agility překážky slalomu, které byly nalezeny za oplocením areálu, dále odcizila visací zámek skladu s pomůckami pro agility a poškodila dva kusy informačních cedulí na budově, které následně odhodila do zpřístupněné kůlny, čímž způsobila B. N. [...] odcizením škodu ve výši 600 Kč a poškozením škodu ve výši 200 Kč a [ČKS Ú.] poškozením oplocení škodu ve výši 1 500 Kč.* Toto jednání bylo kvalifikováno jako krádež spáchaná vloupáním dle § 205 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku, za což byl žalobkyni uložen trest odnětí svobody v trvání 3 měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu 12 měsíců, a současně jí byla uložena povinnost nahradit část škody B. N., jež byla se zbytek nároku odkázána na řízení občanskoprávní.
17. Z obsahu usnesení KS Praha 13 To 33/2021 vyplývá, že jím byl zrušen (prvostupňový) rozsudek OS Praha – západ 40 T 53/2020, a to z toho důvodu, že jednání žalobkyně nedosahuje intenzity společenské škodlivosti trestného činu, proto může být posouzena nanejvýš jako přestupek. Proto byla věc postoupena správním orgánům k možnému projednání přestupku. Ve vztahu ke způsobu vymezení skutku se odvolací trestní soud nijak nevyjadřoval.
18. Z obsahu rozsudku OS Praha – západ 1 T 65/2021 vyplývá, že žalobkyně byla uznána vinnou
 - jednak tím (první skutek) tím, že *„dne 4. 5. 2020 v době cca od 15:00 do 15:30 hodin v obci Ú. v okrese P. na psím cvičišti umístěném na [pozemku č. Xa] v úmyslu přisvojit si cizí věc nejprve poškodila visací zámek u vstupních dveří na cvičiště nastrkáním dřívěk do těla zámku a zalepením neznámou tekutinou, následně na jednom místě poškodila oplocení areálu tím, že odstranila vázací drát, kterým bylo pletivo přichyceno ke sloupku, unikla na pozemek cvičiště, a v prostoru cvičiště poté stejným způsobem poškodila visací zámek u skladu překážek, přičemž v prostoru cvičiště následně poškodila jednu z překážek [...] čímž došlo k poškození uchycení pneumatiky se škodou 500 Kč, a dále ze stolu a skladu překážek odcizila dva míčky lighter v celkové hodnotě 200 Kč, pěnovaný míček velikosti L v hodnotě 250 Kč, dva kusy látkového přetahovadla*

v celkové hodnotě 200 Kč, dva kusy staršího látkového vodítka v celkové hodnotě 200 Kč, plastový 50 centimetrový vysoký oranžový kužel v hodnotě 250 Kč, látkový target v hodnotě 250 Kč, které byly ve vlastnictví B. N. [...], a dále 2 ks nerezové misky v celkové hodnotě 200 Kč, které byly ve vlastnictví [ČKS Ú.], čímž způsobila poškození [ČKS Ú.] na poškození v celkové výši 876 Kč a škodu odcizením v celkové výši 200 Kč, a poškození B. N. škodu odcizením ve výši 1150 Kč“;

- a dále tím (druhý skutek), že v blíže nezjištěné době od 12:00 hodin dne 10. 5. 2020 do 16 hodin dne 12. 2020 v obci Ú. v okrese P. na psím cvičišti umístěném na [pozemku č. Xa] v úmyslu přisvojit si cizí věc nejprve poškodila visací zámek vstupní brány, kdy do těla zámku nastrkala dřívka, která zalepila neznámou látkou, visací zámek také blíže nezjištěným předmětem přestříhla, následně rovněž poškodila dřívky a zalepila neznámou látkou visací zámek u vstupních dveří, poté podobným způsobem jako visací zámek u vstupní brány poškodila i další visací zámek další vstupní brány, následně ve směru do fotbalového hřiště poškodila oplocení tím, že rozpletla a odstranila vázací drát, kterým bylo pletivo přichyceno ke sloupku, vnikla do areálu cvičiště, kde u skladu překážek opět dřívky a neznámou lepkavou tekutinou poškodila visací zámek, a poté z pozemku odcizila celkem 14 kusů [...] překážek pro psí agility, v celkové hodnotě 1120 Kč, čímž způsobila poškození [ČKS Ú.] na poškození v celkové výši 676 Kč a škodu odcizením v celkové výši 1120 Kč,

tedy si přisvojila cizí věc tím, že se jí zmocnila a čin spáchala vloupáním. Tato jednání byla kvalifikována jako krádež spáchaná vloupáním dle § 205 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku, za což byl žalobkyni uložen trest odnětí svobody v trvání 5 měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu 12 měsíců.

19. Z obsahu usnesení KS Praha 10 To 21/2022 vyplývá, že jím bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzen (prvostupňový) rozsudek OS Praha – západ 1 T 65/2021.
20. Výpisem z katastru nemovitostí soud zjistil, že k datu 13. 8. 2020, z něhož zjistil, že vlastníkem pozemku č. Xa k datu 13. 8. 2020 byla obec Ú. (která je vlastníkem dosud).
21. K dotazu soudu na případné zopakování důkazů provedených již ve správním řízení obě strany při jednání uvedly, že toto nepožadují. Soud proto důkazy provedené ve správním řízení (jako např. fotodokumentaci či záznam z bezpečnostní kamery) již znovu samostatně neprováděl a vyšel z obsahu správního spisu.

III. Posouzení věci soudem

22. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
23. Soud předesílá, že v rámci uplatněných žalobních bodů nebyly zpochybňovány skutkové závěry, které správní orgány učinily ze shromážděných důkazů, stejně tak nebyla ani zpochybňována právní kvalifikace skutku či otázka zavinění. V žalobě jsou namítány pouze vady procesního charakteru: První z nich se týká nesprávného doručování

pisemností v průběhu správního řízení. Druhá se týká zákazu dvojího postihu za skutek, o němž bylo již pravomocně rozhodnuto, či o němž probíhá jiné řízení.

Otázka nesprávného doručování

24. Jádrem tohoto žalobního bodu je argumentace, že správní orgány nevyvinuly dostatečné úsilí, aby jí oznámení o zahájení řízení a předvolání k ústním jednáním doručily do vlastních rukou, v důsledku čehož nemohla dostatečně uplatňovat svá procesní práva.
25. Předně je třeba vyjasnit, že určení „do vlastních rukou“ neznamena, že účinné doručení nastává jen v případě jejího osobního převzetí adresátem, jak se snaží naznačit žalobní argumentace. Rozdíl mezi doručením fyzické osobě „do vlastních rukou“ a doručením „prostým“ je především v tom, kdo může doručovanou písemnost fyzicky převzít. V případě písemnosti doručované „do vlastních rukou“ tak může učinit výhradně adresát či ten, kdo se prokáže plnou mocí s úředně ověřeným podpisem (srov. § 20 odst. 2 správního řádu), v případě doručení „prostého“ tak může učinit i jiné vhodná osoba (srov. § 20 odst. 3 správního řádu). Nicméně i písemnost adresovaná „do vlastních rukou“ může být doručena fikcí, tj. uplynutím 10ti denní lhůty po jejím uložení (srov. § 23 odst. 4 správního řádu), ledaže by tento způsob doručení byl vyloučen zákonem či uvážením úřední osoby.
26. Soud dává žalobkyni za pravdu, že pro písemnosti obsahující předvolání k ústnímu jednání zákon stanoví povinnost doručovat do vlastních rukou (srov. § 19 odst. 5 ve spojení s § 59 správního řádu). Totéž platí i pro doručování rozhodnutí ve věci samé (srov. § 19 odst. 5 ve spojení s § 72 odst. 1 správního řádu). Jak přitom plyne z obsahu správního spisu, správní orgán I. stupně veškeré písemnosti adresované žalobkyní zasílal poštou, a to v obálkách s modrým pruhem. Tento typ obálek nasvědčuje tomu, že správní orgán I. stupně využil u České pošty službu prostého doručení, a nikoliv doručení do vlastních rukou, pro něž pošta užívá obálek se zeleným pruhem, popř. do vlastních rukou s vyloučením náhradního doručení, pro něž pošta užívá obálek s červeným pruhem (srov. přehled typů obálek na veřejně dostupném webu České pošty www.ceskaposta.cz). Z uvedeného je tedy zjevné, že správní orgán I. stupně doručoval veškeré písemnosti pouze formou prostého doručení bez ohledu na jejich povahu, ačkoliv minimálně v případě předvolání k ústnímu jednání či prvostupňového (meritorního) rozhodnutí zákon explicitně vyžaduje doručení do vlastních rukou. V tomto směru tedy správní orgán I. stupně skutečně pochybil.
27. Z obsahu správního spisu rovněž vyplývá, že veškeré písemnosti doručované v průběhu řízení na prvním stupni se po uplynutí úložní lhůty opakovaně vracely zpět (výjimkou bylo až samotné prvostupňové rozhodnutí – k tomu viz dále). Toto opakované vrácení zásilek mělo být pro správní orgán I. stupně dostatečným signálem, že žalobkyně je zřejmě osobou, které se prokazatelně nedaří doručovat, a tedy že je namístě postupovat podle § 25 správního řádu, jenž v odst. 1 stanoví, že „[o]sobám neznámého pobytu nebo sídla a osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, jakož i osobám, které nejsou známy, a v dalších případech, které stanoví zákon, se doručuje veřejnou vyhláškou.“; a dále v odst. 2 stanoví, že „[d]oručení veřejnou vyhláškou se provede tak, že se písemnost, popřípadě oznámení o možnosti převzít písemnost, vyvěsí na úřední desce správního orgánu, který písemnost doručuje; na písemnosti se vyznačí den vyvěšení. Písemnost nebo oznámení se zveřejní též způsobem umožňujícím dálkový přístup. Patnáctým dnem po vyvěšení se písemnost považuje za doručitou, byla-li v této lhůtě splněna i povinnost podle věty druhé.“ Ve správním spisu však není záznam o tom, že by správní orgán I. stupně vyvěšoval doručované písemnosti na své úřední desce, natož že by je zveřejnil způsobem umožňujícím dálkový přístup.

28. S ohledem na uvedené soud konstatuje, řízení před správním orgánem I. stupně skutečně bylo zatíženou procesní vadou, neboť předvolání k ústnímu jednání nebyly zasílány do vlastních rukou (nýbrž pouze prostým způsobem, tj. obálkou s modrým pruhem), a navíc po opakovaném vracení odesílaných písemností nedošlo k doručení veřejnou vyhláškou dle § 25 správního řádu. V tomto rozsahu je tedy žaloba zčásti důvodná.
29. Soud nicméně musel zhodnotit, zda nakolik se tato vada procesní vada reálně projevila na samotném výsledku řízení, tedy zda skutečně měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Jak totiž dovodil Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) v rozsudku ze dne 22. 3. 2017, č. j. 2 As 322/2016 - 39, odst. 24, *„[z]rušit rozhodnutí pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. je třeba tehdy, je-li rozumně představitelné, a to i jen jako jedna z více variant toho, k čemu všemu mohlo uvedené porušení ve spojení s dalším navazujícím vývojem řízení vést, že obsah rozhodnutí o věci samé by byl v důsledku tohoto porušení jiný, a navíc nejen jiný, ale současně i nezákonný, než pokud by k porušení nedošlo.“* To znamená, že pokud by obsah rozhodnutí byl totožný i za situace, kdyby k vadě nedošlo, pak zde neexistuje žádný vztah mezi vadou řízení a zákonností, a v takovém případě není důvod, aby soud rozhodnutí pro nezákonnost rušil.
30. Přesně k této situaci došlo i v nyní posuzované věci. Třebaže správní orgán I. stupně veškeré písemnosti doručoval chybně, tak v případě prvostupňového rozhodnutí (tj. meritorního rozhodnutí o přestupku) se doručení podařilo, neboť žalobkyně prvostupňové rozhodnutí osobně převzala dne 21. 4. 2021 (jak vyplývá z doručky zažurnalizované na listu č. 30 prvoinstančního správního spisu). Nejpozději v tomto okamžiku tedy žalobkyně již musela mít povědomí o tom, že vůči ní bylo vedeno přestupkové řízení a co bylo jeho obsahem. Tím žalobkyně současně dostala prostor, aby veškerá pochybení týkající se vadného doručování namítla v odvolání. Žalobkyně sice odvolání podala, avšak namítala v něm toliko porušení zákazu zásady dvojího trestání a nepřiměřenost výše uložené pokuty. Navzdory tomu však v odvolání nijak nenamítala, že se nemohla seznámit s písemnostmi doručovanými jí v průběhu řízení na prvním stupni, ani že by nebyla obeznámena s důkazy, které byly provedeny v její nepřítomnosti. Z prvoinstančního ani odvolacího správního spisu rovněž nevyplývá, že by žalobkyně do těchto spisů nahlížela či projevila zájem o nahlížení, z čehož je zjevné, že až do pravomocného skončení přestupkového řízení vůbec neprojevila snahu o to, aby se dozvěděla, na základě jakých podkladů byla vyslovena její vina (jediný, kdo využil nahlížení do spisu, byl poškozený ČKS Ú. - viz protokol o nahlížení ze dne 9. 6. 2021). Jinak řečeno, žalobkyně se po obdržení prvostupňového rozhodnutí nejenže nijak nepídila po tom, které podstatné skutečnosti jí v důsledku vadného doručování – a od toho se odvíjející neúčasti na jednání a dalších procesních úkonech – zůstaly neodhaleny, ale navíc ani v odvolání nijak nenamítala, že by se v důsledku vadného doručování nemohla plně účastnit projednání věci.
31. Vada spočívající v chybném doručování a v nemožnost účastnit se jednání tedy byla poprvé namítnuta až v žalobě. To je sice obecně přípustné, neboť neuplatnění určitého tvrzení či důkazního návrhu v řízení o přestupku nijak nebrání možnosti jejich uplatnění až poprvé v řízení před správním soudem (srov. zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 - 68). Jak ovšem současně dovodila navazující judikatura (viz například rozsudky NSS ze dne 20. 4. 2020, č. j. 4 As 451/2019 - 39, ze dne 22. 2. 2017, č. j. 7 As 308/2016 - 80, či ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 As 217/2015 - 47), opatří-li správní

orgány v přestupkovém řízení sadu důkazů, jež s ohledem na povahu věci samy o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vedou k závěru, že se stal skutek zakládající přestupkové jednání, pak za této situace pasivita obviněného z přestupku ve správním řízení zásadně nemůže vést k jeho úspěchu v navazujícím soudním řízení, ledaže by účinně zpochybnil věrohodnost nebo dostatečnost správními orgány provedených důkazů. Jinak řečeno, předeštre-li obviněný z přestupku podstatné skutečnosti poprvé až v řízení před soudem, pak může uspět jedině tehdy, pokud by prokázal, že je přiměřeně pravděpodobné, že se na důkazy opatřené správními orgány nelze pro zvláštní okolnosti či důvody spolehnout.

32. A právě zde soud vidí hlavní slabinu žalobní argumentace, která sice správně poukazuje na vady při doručování v řízení na prvním stupni, aniž by ovšem tvrdila jakoukoli souvislost této vady se zjištěným skutkovým stavem. V tomto směru jsou v žalobě obsažena toliko obecná tvrzení o nemožnosti účastnit se jednání, aniž by bylo jakkoli blíže vysvětleno, jaký konkrétní prostředek účinné obhajoby byl v důsledku neúčasti na jednání zmařen. Soud v žalobě zcela postrádá argumentaci k tomu, co žalobkyni bránilo v tom, aby vše podstatné, co jí v důsledku vadného doručování bylo v řízení na prvním stupni odepřeno, následně učinila v navazujícím řízení odvolacím před žalovaným. Žalobkyně přitom nijak nepolemizuje se skutkovými zjištěními správních orgánů, ani nebrojí proti obsahu jimi opatřených podkladů, natož aby tvrdila, proč nemohla navrhnout konkrétní důkaz podporující její nevinu, nebo protidůkaz zpochybňující vypovídací hodnotu důkazů opatřených správními orgány (zejména záznamu z bezpečností kamery uloženém ve správním spise na CD nosiči, na němž je žalobkyně při inkriminovaném jednání přímo zachycena). Veškerá argumentace spojená s tímto žalobním bodem je omezena pouze na obecně namítanou nemožnost účastnit se správního řízení, aniž by bylo jakkoli upřesněno, co přesně mělo být obsahem této účasti a jaké prostředky procesní obrany by v případě plné účasti byly využity, natož jak konkrétně by se tím mohla zpochybnit věrohodnost či dostatečnost skutkových zjištění. Ve světle toho je předmětný žalobní bod i přes svou formální důvodnost ve skutečnosti bez reálného obsahu.
33. S ohledem na uvedené soud uzavírá, že by žalobkyně správně namítla pochybení správních orgánů při doručování písemností, tak vzhledem k absenci jiných relevantních tvrzení ohledně možných dopadů na zjištěný skutkový stav musel dospět k závěru, že jde o vadu bez vlivu na posouzení otázky její viny či nevinu, a tedy bez vlivu na zákonnost napadeného rozhodnutí.

Otázka dvojího postihu

34. Podstatou tohoto žalobního bodu je argumentace, že žalobkyně nemůže být postihována opakovaně za týž skutek, za který už byla postižena v řízení trestním, popř. o němž se paralelně vede jiné přestupkové řízení.
35. Soud nepopírá, že skutky popsané v trestních rozsudcích OS Praha – západ 40 T 53/2020 a OS Praha – západ 1 T 65/2021 se do značné míry podobají skutku vymezenému v prvostupňovém rozhodnutí. V žádném případě však nejde o skutky totožné, jak je namítáno v žalobě.
36. Skutek popsáný ve výroku o vině v rozsudku OS Praha – západ 40 T 53/2020 (viz citace v odst. 16 výše) se liší nejen vymezením času spáchání (stal se dne 23. 7. 2020, zatímco skutek vymezený v prvostupňovém rozhodnutí se stal dne 13. 8. 2020), ale především povahou jednání, jehož se skutek týká, neboť skutková věta ve výroku zmiňovaného

trestního rozsudku hovoří nejen o vniknutí na pozemek č. Xa (tato část jednání je s výrokem prvostupňového rozhodnutí společná), ale též o tom, že v souvislosti s vniknutím byl poškozen zámek (v prvostupňovém rozhodnutí se hovoří o přestřihání pletiva) a že následně došlo k odcizení různých věcí, jako tyčí z agility či visacího zámku ze skladu (v prvostupňovém rozhodnutí se o odcizení žádných věcí nehovoří), a dále k poškození informační cedule (v prvostupňovém rozhodnutí se hovoří o přelepení bezpečnostní kamery a její atrapy). Lapidárně řečeno: Zatímco ve větvi trestního řízení bylo žalobkyni dáváno za vinu, že dne 23. 7. 2020 vnikla na cizí pozemek za pomoci likvidace zámku a následně zde odcizila či poničila některé věci, tak ve větvi přestupkového řízení (z níž vzešlo napadené a prvostupňové rozhodnutí) jí bylo dáváno za vinu, že dne 13. 8. 2020 vnikla na cizí pozemek za pomoci přestřihání pletiva a následně zde zalepila bezpečnostní kameru či její atrapu. Jde tedy zcela zjevně o dva různé skutky, které mají společné pouze místo spáchání (v obou případech areál cvičiště na pozemku č. Xa) a předmět útoku (majetek ČKS Ú.), avšak liší se časem spáchání, povahou jednání i způsobeným následkem.

37. Skutečnost, že rozsudek OS Praha – západ 40 T 53/2020 byl následně zrušen usnesením KS Praha 13 To 33/2021 a že věc byla postoupena správnímu orgánu I. stupně za účelem projednání přestupku, nic nemění na závěru o odlišnosti skutků. Jinak řečeno, zrušením odsuzujícího trestního rozsudku nedošlo k „vrácení“ věci do probíhajícího či ukončeného přestupkového řízení (jak se zjevně domnívá žalobkyně), nýbrž o započetí zcela nové větve přestupkového řízení, které bylo zcela nezávislé na řízení zakončeném vydáním napadeného rozhodnutí. Pro posouzení zákonnosti napadeného (popř. prvostupňového) rozhodnutí tedy není vůbec podstatné, zda přestupkové řízení vzešlo z původně vedeného trestního řízení již bylo či nebylo ukončeno, ani s jakým výsledkem. Každé se totiž týkalo úplně jiného skutku.
38. Pro úplnost je třeba podotknout, že podnětem pro zahájení přestupkového řízení ukončeného vydáním napadeného rozhodnutí bylo oznámení policie ze dne 13. 8. 2020, nikoliv postoupení věci od trestního soudu. Zjednodušeně řečeno, v nyní posuzované věci policie rovnou předávala nashromážděné podklady správním orgánům k projednání přestupku, nebyla zde žádná „mezihra“ v řízení trestním. Ztotožňování nyní posuzované věci týkající se skutku ze dne 13. 8. 2020 s věcí týkající se skutku ze dne 23. 7. 2020 je tedy zcela mylné.
39. V zásadě totéž lze uvést i ve vztahu k trestnímu řízení ukončenému usnesením KS Praha 10 To 21/2022. I toto řízení, jak je patrné z výroku o vině trestního rozsudku OS Praha – západ 1 T 65/2021 (viz citace v odst. 18 výše), se týkalo skutku spáchaného v jiném čase (ve dnech 4. 5. 2020 a 10. 5. 2020) a jiným způsobem jednáním s odlišným následkem (odcizování míčků, plastového kuželu, látkových přetahovadel a jiných pomůcek pro psy, popř. poškození skladiště a překážek). Právě kritérium času jakož i způsobu spáchání a způsobeného následku jsou tím, co zmiňované trestní skutky dostatečně odlišuje od skutku ze dne 13. 8. 2020, o němž bylo vedeno přestupkové řízení zakončené vydáním napadeného rozhodnutí. Totožnost místa spáchání (areál cvičiště na pozemku č. Xa) a zčásti i totožnost předmět útoku (majetek ČKS Ú.) automaticky nezpůsobují totožnost celého skutku, jak je nesprávně argumentováno v žalobě.
40. S ohledem na uvedené lze uzavřít, že skutek ze dne 13. 8. 2020 je zcela jednoznačně odlišitelný od skutku ze dne 23. 7. 2020 (o němž bylo vedeno trestní řízení ukončené postoupením věci do řízení přestupkového) i od skutků ze dne 4. 5. 2020 a 10. 5. 2020 (o

nichž bylo vedeno trestní řízení ukončené pravomocným odsouzením). Námitka dvojího postihu je tedy nedůvodná.

Ostatní

41. Zcela lichá je námitka žalobkyně, že poškozený plot je v jejím vlastnictví. Toto jednostranné tvrzení žalobkyně ničím nedoložila. Jak přitom soud zjistil z výpisu z katastru nemovitostí, k datu 13. 8. 2020 (datum spáchání skutku) byla vlastníkem pozemku obec Ú., která je vlastníkem dosud. Nic přitom nenasvědčuje tomu, že by předmětný plot měl režim samostatné nemovité věci (stavby) vlastnický oddělené od pozemku, na němž stojí. Tvrдила-li žalobkyně (resp. její zástupce) při soudním jednání, že se žalobkyně v minulosti na stavbě plotu podílela a na vlastní náklady jej zakoupila, pak toto bez dalšího nezakládá její vlastnické právo k tomuto plotu, natož ve vztahu k inkriminovanému datu 13. 8. 2020. Navíc, i kdyby předmětný plot byl (zcela hypoteticky) skutečně ve vlastnictví žalobkyně, tak by ji tato skutečnost bez dalšího nezbavovala viny za neoprávněné vniknutí do prostoru uzavřeného psího cvičiště, k jehož užívání bez souhlasu provozovatele zjevně neměla žádný právní titul.
42. Námitka, že oznamovatelka přestupku B. N. nebyla oprávněna jednat za ČKS Ú. a přihlašovat jej jako poškozeného, zazněla poprvé až při soudním jednání dne 6. 6. 2022. Ve vlastním textu žaloby nebyl tento žalobní bod vůbec uplatněn. Jedná se tedy o nový žalobní bod, který byl uplatněn zjevně již po lhůtě pro rozšíření žaloby (srov. § 71 odst. 2 věta druhá s. ř. s.), k němuž soud již nemůže přihlížet. Pouze nad rámec nutného odůvodnění soud dodává, že nedostatek oprávnění jednat za poškozeného (právní osobu) by zjevně nemohl vést k nezákonnosti napadeného rozhodnutí, neboť posuzování viny a trestu obviněného z přestupku se nachází mimo sféru ovlivnitelnou procesní aktivitou poškozeného jako účastníka řízení (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 6. 2009, č. j. 9 As 61/2008 - 46) a je výhradně v rukou orgánů veřejné moci. Účast poškozeného má vliv toliko z hlediska podání návrhu přiznání náhrady škody, v tomto směru je však z hlediska zákonnosti podstatné, zda je poškozený nositelem odpovídajícího hmotného práva na náhradu škody, a nikoliv zda toto právo za něj procesně uplatnila oprávněná osoba. Jinak řečeno, odpovědnost žalobkyně za škodu způsobenou spácháním přestupku není odvislá od oprávněnosti B. N. jednat za poškozený ČKS Ú. Nutno podotknout, že žalobkyně nikdy nebrojila proti samotné výši škody, k jejíž náhradě byla povinna. V tomto směru tedy bylo čistě na poškozené ČKS Ú, aby se případně bránila proti tomu, že její nárok na náhradu škody byl v řízení uplatněn (údajně) neoprávněnou osobou.

IV. Závěr a náklady řízení

43. S ohledem na výše uvedené soud podle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl (výrok I).
44. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyla procesně úspěšná. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 6. června 2022

Mgr. Josef Straka, v. r.
samosoudce